

17. Útvarpið.
Gagnrýni merkt:
Útvarpshlustandi að austan.

---

2 blöð qto.

[Faint, illegible handwriting, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

Útvarpsid.

Eriudaflettingur þess, þ. e. a. s. þá sjaldan þau eru nokkurs virði, en svo óþessilaga valium ^{hinnu} of falkmarstædur, að óvildandi er: Fyrtjendur erindanna hafa sjaldnast meiri tíma en 25 mínútur til umræðaj þeir verða þó að draga úr efnum svo, að nauðast verður hálf gagn að þeir verða að hessa flutningum í þeim svo af, og jafwel sleppa mikils verðum atíðum úr þeim og oft löngum höfnum, að þau missa gildi sítt að miklu leyti, framsofn þeirra verður óþessilög og stundum óstíllanlegt fars undir þessum lífróðri, að geta lokið þeim í þeim tíma seuffsin er eflaður og gert þeim samileg stíll.

Venjulega láta flytjendur þess gæti með afsóttum og óánægjuþla, að þeim sé niðj hastaður völdur í þessu efni. En undan hverju er að róa? Ofkastur einhverju léttmetum eða óþessanum sömfar er fluttur: Grammíofón-gargium eða stáldsteppar ruggium um allt og stíllert eða þá einhverju hegóna bullium og fórdeldar-tilgerðum, um lagium og vegium, hundleiddinlogu þvæddi.

Þó svo að undanförnum hefir þó útvarpsid gert undanfágu í þessu efni; það var með þó að hleypa einum allnumastu lokum landsins, Jonasi Kristjánssyni að veitast útvarpsins - það hefir ársíðanleg verid óvart, þó erindi hoes voru badi fódloft og nauðsynloft, en hann lét þess sjálfur gæti - einn og áttir off áður - að hann hefði nauðan tíma og yfidi að stoppa heilum höfnum úr erindumum, einum tínu síðara, eudla var tínum valium söm verist gegudi eða neðt á undan fróthumum. Og hvers er annars að vonta af formann útvarpsráðsins og þeim sem hvers fylgja í hlefdrognium sem þeir sjna. Og hefði heyrst, að

Þessi „frinadarmenn“ (?) fjóðarinnar hafi fyrir nokkru tíðum einu sínu
selaða grindaflytjanda útvæpsins fyrir flutning erinda en alla fjóðina verðar
mestu, rýpeldi barna og um ýms ráð til bóta í þeim málum. Og hefi ekki orðid
þess var, að hann hafi látið til sín heyrta fjóðar í útvæpsinu síðan eða í n. d. um
tvo ár. Sé þetta satt, sem ég hefi fulla ástöðu til að atla að það sé, þá er
þetta eitt m. a. nojileg sömnu þess, að útvæpsráðið (hér meiri hluti þess) er algjör-
lega óheft til þess að stjórna svo mikilværdi stofnun, sem útvæpid er og geti verið.
En að „Hora“ þessi hafi ekki verið í miklum röðum Eyjó, heldur dattlungafull íl-
kvitni eius manus í „ráðinu“, ségt af því, að þegar ráðið allt fór, að dæma í málum,
gerdi það eitthvert úr því og lét það niður falla, að því er ég hefi heyrð. En hvað í því líkur
naflastvæpsu eius manus í ráðinu að fjóða? Vil hann stala léto sér und of lýs. sin nu
eignis afiþæli? Það yrdi áráðanleg. Fróðlegt og að einum leyfi athyglisvert erindi; þess
að hann segdi þá rétt frá og faldi eitthvert niður.

Margín hafa, sem von er, hneykslast mig í hlutleysisbroti útvæpsins 2. maí
og þá segi ségt á því, að þar var ekki einungis um pólitískan áráðun að ræða
af handi hrimu réttnefndu gjörvænda, heldur og um óþrúðleikisnotu stámunis
og sérveidinger um einvöldum mænu og málafni. „Gjör hlo manna!“ sagði Karlinn.

Þá má gera ráð fyrir að raundakluta útvæpsins hafi verið stæmt.

Cumars er útvæpid ni orðid svo naunda ómehlilagt, að fjóldi manna kvartar sáran
undau því hversu hlutdröf það er, fátalilagt og oft síðspiltandi og þvi fer hriðveronandi
svo að segja und hvarju ári síðan þessi stjórna tóts við því. Þetta er sorglegt mig, því óðri er
það djúpt og ni orðid til mikillar óþurftar fyrir fjólda notanda þess: Það er orðid á
milli, og veru au það. Útvæpsnotandi að austan.